

Sygn. akt III AUa 346/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 marca 2023 r. w S.

sprawy M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o rentę socjalną

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt VI U 246/21

oddala apelację.

	SSA Jolanta Hawryszko	
--	-----------------------	--

III AUa 346/22

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 21 grudnia 2020 r. odmówił ubezpieczonej M. Z. prawa do renty socjalnej, uzasadniając swoje rozstrzygnięcie treścią orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z 2 grudnia 2020 stwierdzającego, że ubezpieczona nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Ubezpieczona wniosła odwołanie od powyższej decyzji, domagając się przyznania prawa do renty socjalnej. Wskazała, że zdiagnozowano u niej złuszczenia głów kości udowych, zmiany zwyrodnieniowe stawów biodrowych, ograniczenie ruchomości stawu biodrowego, zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i stawów kolanowych. Wskazała, że urodziła się z wrodzoną dysplazją stawów biodrowych i z tego tytułu miała przyznane prawo do świadczenia rentowego. Kilka razy poddawana była zabiegom operacyjnym złuszczenia głowy kości udowej i usprawnianiu w ramach rehabilitacji, jednak stan zdrowia nie poprawił się. Stopień zaawansowania istniejących schorzeń uniemożliwia, zdaniem wnioskodawczyni podjęcie przez nią jakiegokolwiek pracy, jak i prac dorywczych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniosł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 12 kwietnia 2022 r. oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczona, ur. (...), wykształcenie podstawowe, ukończyła 2 klasy szkoły zawodowej w zawodzie krawiectwa lekkiego, nie pracowała zawodowo. W okresie od 3 października 2003 do 30 listopada 2020 korzystała z prawa do renty socjalnej. Podstawą przyznania świadczenia było rozpoznanie choroby zwyrodnieniowej stawów biodrowych, głównie lewego stawu, w następstwie złuszczenia głów kości udowych.

W dniu 28 sierpnia 2020 ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej na dalszy okres. W dniu 21 października 2020 konsultowana była przez lekarza konsultanta ZUS – specjalistę z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej narządu ruchu, który na podstawie przeprowadzonego badania wskazał, że ze względów ortopedycznych nie stwierdza całkowitej niezdolności do pracy badanej. W dniu 28 października 2020 Lekarz Orzecznik ZUS, rozpoznając u ubezpieczonej chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych, głównie lewego w następstwie złuszczenia głów kości udowych, na podstawie analizy całości dokumentacji medycznej i opinii ortopedy – konsultanta ZUS z 21 października 2020, nie stwierdził u wnioskodawczynie całkowitej niezdolności do pracy. Po złożeniu sprzeciwu od orzeczenia, Komisja Lekarska ZUS w dniu 2 grudnia 2020 podtrzymała opinię Lekarza Orzecznika ZUS stwierdzając, że istniejące u ubezpieczonej schorzenie w obecnym stopniu zaawansowania, nie narusza funkcji organizmu w stopniu powodującym u wnioskodawczynie całkowitą niezdolność do pracy.

Według stanu na dzień wydania zaskarżonej decyzji u ubezpieczonej rozpoznaje się przebyte obustronne złuszczenie głów kości udowych, leczone operacyjnie z początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi. Stopień ograniczenia ruchomości stawów biodrowych i zaawansowania zmian zwyrodnieniowych stawów nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Zachowany zakres ruchów w stawach biodrowych pozwala na siedzenie i przemieszczanie się. Podczas badania lekarskiego nie stwierdzono upośledzenia funkcji kręgosłupa, występowania objawów zespołu bólowego czy podrażnienia korzeni nerwowych. Powyższe Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii, wraz z dwiema opiniami uzupełniającymi tego biegłego.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2022r, poz. 240) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia,
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia powyższe warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (ust. 2).

Ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje się na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (DZ.U. z 2020r., poz. 504), stosując odpowiednio między innymi art. 12-14 tej ustawy (art. 5 i 15 ustawy o rencie socjalnej).

Pojęcie niezdolności do pracy zostało zdefiniowane w przepisie art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z przepisem ust. 2 powyższego artykułu - całkowita niezdolność do pracy ma miejsce wówczas, gdy nastąpiła utrata zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu przepisu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest osoba dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (niepublikowany wyrok Sądu Najwyższego z 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04). W orzecznictwie przyjmuje się również (wyroki z 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03

oraz z 5 lipca 2005 r., I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do świadczenia rentowego.

Zgodnie zatem z powyższym uregulowaniem zawartym w art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
- możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ustalenia w przedmiocie stanu zdrowia ubezpieczonej oraz jej zdolności do pracy poczynione zostały przez Sąd w oparciu o analizę dokumentacji lekarskiej ubezpieczonej, jak również na podstawie przeprowadzonego przez Sąd dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, oraz w sposób rzetelny, stąd też Sąd ocenił je jako wiarygodne. Tak samo ocenił Sąd złożone w sprawie opinie biegłego sądowego (główną i uzupełniającą). Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd – który nie posiada wiadomości specjalnych – tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (wyrok SN z 15 listopada 2002r. V CKN 1354/00 LEX nr 77046). W przedmiotowej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego posiadającego wieloletnie doświadczenie zawodowe, będącego specjalistą z zakresu schorzeń, na które cierpi ubezpieczona. Biegły po dokładnym przeanalizowaniu dokumentacji medycznej oraz po przeprowadzeniu badań sądowo-lekarskich postawił wyraźne rozpoznanie co do schorzeń ubezpieczonej. Wydana przez biegłego opinia jest kategoryczna i jasna, a wnioski w niej zawarte logiczne i przekonująco uzasadnione. Rzetelność i fachowość opinii biegłego nie budzi żadnych wątpliwości i pozwala na uznanie jej za w pełni wiarygodną. Istotnym przy tym pozostaje, że ubezpieczona nie złożyła do opinii biegłego żadnych merytorycznych z punktu widzenia nauk medycznych zastrzeżeń, które dawałyby podstawy do zakwestionowania stanowiska biegłego. Mając na uwadze treść omawianej ekspertyzy Sąd orzekający ustalił, że ubezpieczona nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Biegły rozpoznał u ubezpieczonej przebyte obustronne złuszczenie głów kości udowych, leczone operacyjnie z początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi i stwierdził jednoznacznie, że stopień ograniczenia ruchomości stawów biodrowych i zaawansowania zmian zwyrodnieniowych stawów nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Zachowany zakres ruchów w stawach biodrowych pozwala na siedzenie i przemieszczanie się. Podczas badania lekarskiego biegły nie stwierdził upośledzenia funkcji kręgosłupa, występowania objawów zespołu bólowego czy podrażnienia korzeni nerwowych.

Odnosząc się do przedłożonej przez ubezpieczoną w toku niniejszego postępowania dokumentacji medycznej w postaci rtg stawów biodrowych, biegły wskazał w opinii uzupełniającej, że w całości podtrzymuje opinię z 16 kwietnia 2021. Biegły wyjaśnił, że badanie rtg stawów biodrowych z 18 sierpnia 2021 wykazuje zwężenie szpary stawowej lewego stawu biodrowego, skrócenie szyjki kości udowej, tworzenie się wałowatej głowy kości udowej. Prawy staw biodrowy bez większych zmian. Dalej biegły wskazał, że badanie rtg stawu biodrowego z 3 sierpnia 2022, nie wykazuje istotnego pogorszenia się stanu stawów biodrowych. Biegły podkreślił, że omawiane zdjęcia rtg stawów biodrowych nie dają

podstaw do przyjęcia, że funkcja stawów biodrowych uległa istotnemu pogorszeniu w porównaniu do stwierdzonego podczas badania lekarskiego w dniu 12 kwietnia 2021 stanu funkcji stawów biodrowych.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim opierając się na treści opinii biegłego, Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczona nie jest aktualnie osobą całkowicie niezdolną do pracy. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy. W przypadku domagania się prawa do renty socjalnej, biologiczny stan kalectwa lub choroba, musi powodować naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym podjęcie jakiejkolwiek pracy. Dlatego w niniejszym postępowaniu należało z jednej strony rozdzielić sam fakt stwierdzenia istnienia u ubezpieczonej schorzenia w postaci złuszczenia głów kości udowych z początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi, od istnienia całkowitej niezdolności do pracy, której nie stwierdzono u ubezpieczonej na dzień wydawania zaskarżonej decyzji (ani w postępowaniu rentowym, ani w postępowaniu sądowym). Biegły w toku postępowania nie zakwestionował istnienia schorzenia, a jedynie stwierdził, że nie upośledza ono funkcji organizmu w stopniu pozwalającym na uznanie jej za osobę całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Nadto, o nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. Również sam fakt stwierdzenia choroby nie jest równoznaczny z nabyciem prawa do renty. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (wyrok SN z 12 lipca 2005 r., II UK 288/04); o niezdolności do pracy nie decyduje bowiem sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2000 r., II UKN 113/00). W konsekwencji biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodujące naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, przesądza brak prawa do tego świadczenia.

Zdaniem Sądu opinia biegłego specjalisty w zakresie ortopedii jest jasna, spójna oraz logicznie uzasadniona. Stanowisko biegłego znajduje potwierdzenie także w ocenach lekarza konsultanta ZUS oraz lekarzy orzeczników. Z uwagi na kategoryczność wypowiedzi biegłego Sąd nie widział potrzeby przeprowadzania dowodu z opinii innych biegłych. Sąd nie jest bowiem obowiązany do dopuszczania dowodu z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony.

Z przyczyn wyżej omówionych Sąd uznał, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie dalszego prawa do renty socjalnej, gdyż stopień klinicznego zaawansowania rozpoznanego u niej schorzenia, nie czynił jej na moment wydania zaskarżonej decyzji osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Apelację od wyroku złożyła ubezpieczona, zarzucając Sądowi pierwszej instancji błędną ocenę stanu zdrowia i niepełnosprawności, opartą na nierzetelnej, stronniczej i nielogicznej opinii biegłego lekarza ortopedy. Ubezpieczona wniosła o ponowne rozpatrzenie odwołania. W uzasadnieniu apelacji ubezpieczona wyraziła swoje niezadowolenie z treści opinii biegłego, nie zgodziła się z oceną biegłego, iż nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Argumentowała, iż nie ma gwarancji, że po ewentualnym podjęciu przez nią pracy jej stan zdrowia nie pogorszy się. Wskazała również, że z pracy dorywczej nie będzie w stanie zapewnić sobie środków do życia, co zapewniłaby jej renta socjalna.

Sąd Apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja jest niezasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał trafnych ustaleń, które znajdują odzwierciedlenie w treści przedstawionych w sprawie dowodów, przy czym są to ustalenia konieczne i istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia o prawie do przedmiotowego świadczenia. Sąd Okręgowy dokonał też prawidłowej oceny prawnej. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje ustalenia i ocenę prawną Sądu Okręgowego, które stanowią integralną część uzasadnienia Sądu Apelacyjnego.

Przedmiotem sprawy zasadniczo było ustalenie, czy stan zdrowia ubezpieczonej od czasu ostatniej decyzji przyznającej jej prawo do renty socjalnej nie uległ poprawie, czy jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a tym samym czy spełnia wszystkie przesłanki do przyznania prawa do renty socjalnej.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że Sąd Okręgowy prawidłowo uznał za podstawę prawną rozstrzygnięcia art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (t.j. Dz.U. z 2022r., poz. 240) w zw. z art. 15 pkt 1 tej ustawy, w zw. z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2022r., poz. 504). Nie budzi przy tym wątpliwości, że ustalenie, czy wnioskodawczyni w chwili składania wniosku o rentę i wydawania spornej decyzji była osobą całkowicie niezdolną do pracy, wymagało wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń w pierwszej kolejności stanowiły dowody z opinii biegłych sądowych, posiadających specjalistyczną wiedzę medyczną, adekwatną do rodzaju schorzeń zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Dowód tego rodzaju, rzecz oczywista, podlega ocenie sądu, ale tylko pod względem fachowości, rzetelności oraz logiczności oraz sposobu motywowania i stopnia stanowczości wyrażonych w opinii biegłego wniosków. Sąd natomiast nie wkracza w sferę wiedzy specjalistycznej biegłego i nie może w miejsce merytorycznych ocen biegłego wprowadzać własnych stwierdzeń, ponieważ sąd nie dysponuje wiedzą specjalistyczną i właśnie dlatego powołuje biegłego, by wykorzystać jego wiadomości specjalne.

W przedmiotowej sprawie, wniosek że ubezpieczona, w dacie wydania spornej decyzji, nie była osobą całkowicie niezdolną do pracy, Sąd Okręgowy wyprowadził z opinii biegłego ortopedy - traumatologa, który po badaniu własnym oraz po analizie dokumentacji medycznej, zgromadzonej w aktach sprawy, nie dopatrył się takiego naruszenia sprawności organizmu, które powodowałyby u wnioskodawczyni niezdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, czyli całkowitą niezdolność do pracy. Sąd Apelacyjny zgadza się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że opinie biegłego nie budziły żadnych uzasadnionych wątpliwości, w szczególności o charakterze medycznym.

Słusznie też wskazał organ rentowy, że w odwołaniu nie przywołano nowych okoliczności, ani nowych dowodów dotyczących niezdolności do pracy ubezpieczonej. Zatem, jeśli powołany w sprawie biegły, dysponujący wiadomościami specjalnymi z zakresu medycyny, poczynił ustalenia tożsame z ustaleniami lekarza konsultanta i komisji lekarskiej ZUS, to nie istnieją podstawy merytoryczne, ani formalne, by tę opinię kwestionować jako wiarygodny dowód w sprawie na okoliczność stopnia niezdolności do pracy.

Ponadto, w toku postępowania sądowego ubezpieczona nie zakwestionowała w sposób merytoryczny przedmiotowej opinii. Również nie można było zgodzić z twierdzeniami ubezpieczonej, że jej stan zdrowia nie uległ poprawie. Na skutek kontroli instancyjnej, w trakcie ponownej analizy dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej, Sąd Apelacyjny zauważył, że dokumentacja medyczna ubezpieczonej pozwala na wyciągnięcie wniosków odmiennych. Zgodnie, bowiem z kartą pomiarową narządu ruchu z 16.09.2015 (akta ZUS nr (...), k. 6) ruchomość stawu biodrowego lewego wynosiła: zgięcie 70 stopni, wyprost 0 stopni, odwodzenie 20 – 0 stopni, przywodzenie 0-10 stopni, rotacja wewnętrzna 0 stopni, rotacja zewnętrzna 0 stopni. Ruchomość stawu biodrowego prawego wynosiła: zgięcie 90 stopni, wyprost 0 stopni, odwodzenie 30 – 0 stopni, przywodzenie 0-20 stopni, rotacja zewnętrzna 10 - 0 stopni, rotacja wewnętrzna 0 stopni. Według karty pomiarowej narządu ruchu z dnia 8.11.2018 (akta ZUS nr (...), k. 11) ruchomość stawu biodrowego lewego wynosiła: zgięcie 70 stopni, wyprost 0 stopni, odwodzenie 10 – 0 stopni, przywodzenie 0-20 stopni, rotacja zewnętrzna 10 stopni, rotacja wewnętrzna 0 stopni. Ruchomość stawu biodrowego prawego wynosiła: zgięcie 100 stopni, wyprost 0 stopni, odwodzenie 20 – 0 stopni, przywodzenie 0-20 stopni, rotacja zewnętrzna 10 - 0 stopni, rotacja wewnętrzna 0 - 30 stopni. Według opinii biegłego z 16.04.2021 (k.24), ruchomość stawu biodrowego lewego wynosiła: zgięcie 80 stopni, wyprost 0 stopni, odwodzenie 30 stopni, przywodzenie 25 stopni, rotacja wewnętrzna 0 stopni, rotacja zewnętrzna 20 stopni. Natomiast ruchomość stawu biodrowego prawego wynosiła : zgięcie 130 stopni, wyprost 5 stopni, odwodzenie 30 stopni, przywodzenie 30 stopni, rotacja wewnętrzna 40 stopni, rotacja zewnętrzna 40 stopni.

Porównanie kart pomiarowych narządu ruchu z 16.09.2015 i z 8.11.2018 r. pozwalało zauważyć, że:

- w zakresie lewego stawu biodrowego ubezpieczonej: zgięcie pozostało bez zmian (70 stopni), wyprost pozostał bez zmian (0 stopni), odwodzenie zmniejszyło zakres o 10 stopni, przywodzenie zwiększyło zakres o 10 stopni, rotacja wewnętrzna zwiększyła zakres o 10 stopni, rotacja zewnętrzna pozostała bez zmian (0 stopni)

- w zakresie prawego stawu biodrowego ubezpieczonej: zgięcie zwiększyło zakres o 10 stopni (100 stopni) wyprost pozostał bez zmian (0 stopni), odwodzenie zmniejszyło zakres o 10 stopni (20 stopni), przywodzenie pozostało bez zmian (0-20 stopni), rotacja zewnętrzna pozostała bez zmian (10 – 0 stopni), a rotacja wewnętrzna zwiększyła zakres o 30 stopni (0 – 30 stopni)

Porównanie kart pomiarowej narządu ruchu z 8.11.2018 r. i ruchomości stawów biodrowych w opinii biegłego z 16.04.2021 r. pozwala zauważyć, że:

- w zakresie lewego stawu biodrowego ubezpieczonej: zgięcie zwiększyło zakres o 10 stopni (80 stopni), wyprost pozostał bez zmian (0 stopni), odwodzenie zwiększyło zakres o 20 stopni (30 stopni), przywodzenie zwiększyło zakres o 5 stopni (25 stopni) rotacja wewnętrzna zwiększyła zakres o 10 stopni, rotacja zewnętrzna zwiększyła zakres o 10 stopni (20 stopni),

- w zakresie prawego stawu biodrowego ubezpieczonej: zgięcie zwiększyło zakres o 30 stopni (130 stopni), wyprost zwiększył zakres o 5 stopni (5 stopni), odwodzenie zwiększyło zakres o 20 stopni (30 stopni), przywodzenie zwiększyło zakres o 5 stopni (30 stopni), rotacja wewnętrzna zwiększyła zakres o 10 stopni (40 stopni), a rotacja zewnętrzna zwiększyła zakres o 30 stopni (40 stopni).

Powyższe porównanie, niewymagająca wiedzy specjalnej, pozwala na wyciągnięcie wniosku, że, o ile o okresie od 19.09.2015 r. do 8.11.2018 r. w przedmiocie ruchomości lewego stawu biodrowego ubezpieczonej można było zaobserwować nieznaczne zmiany zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść, w przedmiocie ruchomości prawego stawu biodrowego natomiast zauważalną poprawę, to na dzień badania przez biegłego, poprawa ruchomości lewego stawu biodrowego w zgięciu, odwodzeniu, przywodzeniu, rotacji wewnętrznej i zewnętrznej jest już wyraźna, a zakres ruchomości prawego stawu biodrowego uległ tak wyraźnej poprawie, że za wyjątkiem wyprost, pozostaje w granicach normy.

Ponadto, w odniesieniu do twierdzeń ubezpieczonej, że z pracy dorywczej nie będzie w stanie zapewnić sobie środków do życia, jakie zapewniłoby jej uzyskanie renty socjalnej, Sąd Apelacyjny przypomina, że renta socjalna stanowi świadczenie o charakterze zabezpieczającym, kompensującym brak możliwości uzyskania uprawnień do świadczenia z systemu ubezpieczeń społecznych, a jej celem jest zapewnienie osobie, spełniającej ustalone warunki do przyznania tego świadczenia, środków finansowych niezbędnych do życia. Jak stwierdził biegły sądowy ortopeda-traumatolog we wnioskach opinii z 16.04.2021 r.: zachowany zakres ruchów w stawach biodrowych pozwala na siedzenie i przemieszczanie się, a podczas badania lekarskiego nie stwierdził upośledzenia funkcji kręgosłupa, występowania objawów zespołu bólowego czy podrażnienia korzeni nerwowych. Nie ma zatem podstaw, by twierdzić, że ubezpieczona, co sama, w treści apelacji w pośredni sposób przyznała, nie może wykonywać prac dorywczych. Podkreślić należy, iż przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter bezwzględnie obowiązujący i nie mogą być interpretowane rozszerzająco. Oznacza to, iż przy ocenie, czy stronie przysługuje prawo do świadczenia, organ rentowy i sąd nie może uwzględniać innych przesłanek, aniżeli te, które wymienił ustawodawca, jako warunkujące powstanie prawa do tego świadczenia. W świetle obowiązujących przepisów obojętna dla powstania prawa do renty socjalnej i rodzinnej jest sytuacja materialna i życiowa osoby ubiegającej się o to świadczenie. Stąd argumentacja zawarta w apelacji nie daje podstaw do uznania rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego za wadliwe.

Należy podkreślić, że ustawową przesłanką do przyznania prawa do renty nie jest okoliczność, że po podjęciu zatrudnienia stan zdrowia może ulec pogorszeniu. Jest to przede wszystkim okoliczność hipotetyczna, a jako taka nie może stanowić podstawy do przyznania prawa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zaskarżony wyrok jest prawidłowy. Ustalenia dokonane przez Sąd I instancji jednoznacznie świadczą, że ubezpieczona nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a rodzaj występujących u apelującej schorzeń, ich aktualny charakter i przebieg, nie czynią jej osobą niezdolną do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację ubezpieczonej.

SSA Jolanta Hawryszko